

Críticateatre

Jordi Bordes

Saltar a la pantalla del Tinder

Viatge d'hivern (o quan Jelinek va deixar de tocar Schubert)

Autoria: Elfriede Jelinek
Direcció: Magda Puyo
Sala Beckett (Barcelona),
19 d'octubre (fins al 30)

Magda Puyo i Marc Villanueva s'atreuen a garbellar els pensaments que Jelinek escampa en aquest *Viatge d'hivern*. Ho fan dotant-li la major projecció contemporània i distanciant-la d'aquella insatisfacció burgesa (metateatral) de Bernhard. La peça d'una implacable textualitat agafa un aire fresc, quasi impúdic, que viatja del segrest dolorós d'una nena dels 10 als 18 anys en un soterrani de sis metres quadrats (el cas de Natascha Kampusch que acabarà sent criticada per la seva denúncia que incomoda una societat austrí-

ca acomodada que no accepta crítiques morals) a les aplicacions de Tinder. El trasllat del paper a l'escena havia de ser, forçosament, alliberador tot i que l'escena parla del pas del temps, d'una certa acceptació de la mort. Si la peça està inspirada en Schubert, Clara Peya reinterpreta les partitures al piano i a la puntual música electrònica. I és que, per moments, l'espai íntim, de dolor, de vergonya, de denúncia (al soterrani es guarden els esquís i les barbacoes però també és lloc per amagar la immigració o les violacions que molesten) acaba tenint un esperit jovial, d'himne popular amb acordió i quasi picant de peus. Són els moments d'un cinisme revelador en què es caricaturitza la superficialitat de les aplicacions *online* a la caça de l'amor.

Clara Peya i Rosa Cadafalch, al muntatge ■ C SERAROLS

L'escriptora austríaca Elfriede Jelinek se la coneix per l'adaptació que Haneke va fer de la novel·la *La pianista* i perquè va rebre el Nobel de literatura el 2004. Aviat és dit. A Catalunya, ha tingut molt poca visibilitat. Sí que va ser celebrada la dramaturgia de Carme Portaceli a *Què va passar amb Nora quan va deixar el seu home* (TNC, 2008).

La implicació actoral és absoluta. Encarni Sánchez propicia un moviment tendre i vulnerable (enmig d'un refugi d'escuma que es va esvanint) i alhora proposa uns moviments repetitius, que serveixen per il·lustrar d'una uniformització alienant a una coreografia compartida, com si fins la festa hagi de complir uns paràmetres. És un contrast sorprenent comprovar el somriure de Peya (per exemple) en un

quadre delirant, per una farsa reveladora. Però la voluntat de ser-hi, d'expressar aquest món buit aporta una mirada lluminosa. També Pepo Blasco, Rosa Cadafalch i Laia Alberch es transformen en aquesta muntanya russa d'emocions i imatges amuntegades.

Probablement, si una dificultat té el muntatge, és la baixada final. Després de l'eufòria coreogràfica decau en reflexions a què els falta alguna forma nova. És cert que, com la brutícia de *Fàtima*, el quadre reflecteix una desesperança absoluta. Fins i tot el *Ritter Dene. Voss* de Bernhard també coincideix amb la insatisfacció en unes formes de teatre centreeuropeu del s. XX. El mèrit de *Viatge d'hivern* és trencar l'ostracisme per escorar-lo cap a una farsa cínica del segle XXI. ■

Núria Font

Cosmogonia del moviment

Inauguració: dimarts 25.10.22 a les 19 h

De dimarts a divendres d'11 a 20 h i dissabtes d'11 a 18 h (festius tancat)

29 d'octubre i 1 de novembre d'11 a 18 h

www.casadecultura.cat

Diputació de Girona

1822-2022

Casa de Cultura
de la Diputació de Girona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura